

WRÓBLE ^{na} DACHU

CENA
30
G R.

Nr. 25. (314). 21. VI. 1936. Rok VII. Cena dla Czechosłowacji Kč. 1.20. Należytość poczt. opłacona gotówką.

Rys. A. Wasilewski, Kraków

Jak „brudna konkurencja” wyobrażała sobie: kto przwiedzie na „Dni Krakowa”

Na chwale „Dni Krakowa”

Już „Dni Krakowa” w pełnym rytmie
wesola snuje się ballada —
iluminacją miasto kwitnie,
sam PIM pogodę przepowiada.

Tu widowisko, tam libacja,
ma każdy swych atrakcyj wiele —
i kraju też motoryzacja,
bo są na Błoniach... karuzele.

Punktów programu jest niemało:
zwiedzanie miasta jednodniowe,
Lajkonik z bardzo dużą pałą
oraz Muzeum Narodowe.

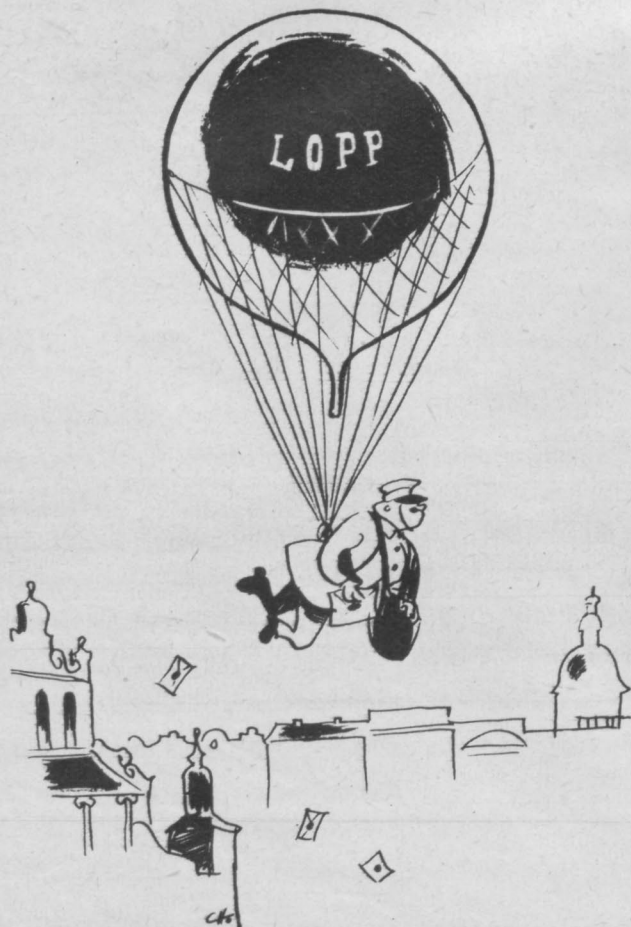
Gdy czasu nie wciąż przędą Parki,
lecz park pełne wszystkie parki —
być może, że o nowej wiośnie
ludność Krakowa zlekka wzrośnie.

I na rok przyszły — będzie życie!
wtedy się setnie ubawicie,
bo tegoroczne „Dni Krakowa”
to tylko... próba z przygotowań...

I. T O L D.

Jak mały Jaś wyobraża sobie...

Rys. Charlie, Kraków

...poczętę balonową...

ZJAZD MATURZYSTÓW Z ROKU 1936.

Z okazji dziesięciolecia odbywa się jubileuszowy zjazd maturzystów gimnazjum 999-ego. Zjazd zagaja emerytowany dyrektor gimnazjum:

— Panowie — mówi — właśnie mija dziesięć lat od chwili, kiedy w roku 1936 otrzymaliście świadectwa dojrzałości. Oczywiście słowa moje nie tyczą się byłych panów — względnie panów profesorów, którzy także otrzymali — ale dekrety emerytalne!

— Niech się panowie profesorowie nie martwią! — odzywa się jeden z byłych uczniów. — Połowa kolegów — to emeryci! — Ja sam jestem emerytem i mam nawet trzydzieści złotych emerytury...

— O dziesięć złotych więcej odemnie — westchnął dyrektor. — Panowie — podjął po chwili — otwieram nasz pierwszy koleżeński zjazd i zapraszam was na herbatkę.

Wszyscy zajęli swoje miejsca. Zapanował gwar i hałas, jak podczas wielkiej paury. Każdy chciał drugiego przekrzyknąć. Wszyscy mówili równocześnie:

— Servus Bąkowski! Całych dziesięć lat nie widzieliśmy się... Co porabiasz?

— Szukam posady. Od chwili zdania matury staram się o jakieś zajęcie. Całymi dniami nic nie robię tylko piszę podania.

— Wyższych studjów nie robiłeś?

— Na szczęście nie.

— A ja skończyłem prawo. Wszystkie egzamina zdawałem z dobrym postępem. Obecnie jestem sędzią.

— Niemożliwe!

— Tak jest. Jestem sędzią przysięgłym przy sądzie grodzkim...

* * *

— Powiedźcie kolego Rabinowicz, co się stało z Goldsteinem?

— Zaraz po maturze otworzył sklep.

— Biedaczysko! — Czy jeszcze żyje?

— Z pewnością nie żyje.

— Jakto? — Skąd wiecie?

— Nawet jeśliby żył i miał ten sklep — to czy to jest życie!...

* * *

— A ja zrobiłem karierę dyplomatyczną — chwalił się jeden z uczestników zjazdu. — Po maturze zapisałem się na prawo, które skończyłem z celującym wynikiem. Następnie zrobiłem filozofję i ukończyłem medycynę... Obecnie jestem w Ministerstwie Skarbu!

— W jakim charakterze?

— Jako żywa reklama dobrobytu u nas. Trzy doktoraty przedstawiają też pewną wartość!

* * *

— Jak się masz Dodek! Kopę lat!... Słyszałem, że jesteś cenionym lekarzem.

— Ktoś cię mylnie poinformował. Nie jestem wcale cenionym lekarzem, tylko poprostu lekarzem Ubezpieczalni. A co u ciebie? Masz jaką posadę??

— Pracuję w Zakładzie Czyszczenia Miasta. Chodzę z miotłą po świecie i zbieram śmiecie...

— Jesteś w Zakładzie Czyszczenia Miasta??? — No, to zupełnie do ciebie podobne. Przypominam sobie, że już w pierwszej klasie byłeś brudasem i niechluj!.. Musiałeś mieć jednak dużą protekcję. Przecież ty nawet nie skończyłeś wyższych studjów!

— Mam dwa lata techniki. To wystarczyło.

— Zazdroszczę ci. Zawsze miałeś szczęście!.. A nie wiecie chłopcy, co się dzieje z tym repentem — zapomniałem jego nazwiska. — No ten, który po dwa lata chodził do każdej klasy i trzy razy siadał do matury. Wiecie o kim myślę?

— Jakto?? — zdziwili się wszyscy. — Więc ty naprawdę nie wiesz, czem jest Kajtuś?!.. Przecież to chluba naszego gimnazjum! Wstąpił do wojska, był pułkownikiem i obecnie jest ministrem!

Zjazd miał się już ku końcowi. Znowu zabrał głos emerytowany dyrektor:

— Panowie! Tradycji musi się stać zadość. Nie zapominajmy, że każdy zjazd w Polsce uchwała pewne rezolucje i wysyła telegramy hołdownicze. Musimy i my podobny telegram wysłać. Spytacie komu? Któż nam w tej chwili jest najbliższy? Któż? Przecież tylko jeden on — nasz kochany, drogi Kajtuś. Dziś jest on najwybitniejszą postacią w rządzie. Doszedł do tego stanowiska tylko swą pracą — bo pamiętacie: któż tak zgłębił naukę, jak on. Czy który z was miał na tyle poświęcenia, ażeby po dwa a nawet po trzy lata siedzieć w jednej i tej samej zakurzonej klasie?...

Telegram hołdowniczy wysłano. W parę godzin później emerytowany dyrektor drżącymi rękami otworzył depeszę:

„Pierwszej, drugiej i trzeciej klasie życzę szczęśliwej drogi na drogą półkulę i pomyślnych wiatrów!...”

* * *

P. S. Stała się pomyłka. Telegramy pomyłono. Depesza ta była skierowana dla „Batorego”...

FELIKS.

Idealny urzędnik.

Pan premier wydał okólnik, w którym zaleca urzędnikom sprawne i uprzejme traktowanie interesantów.

Pragnąc przekonać się, jak to będzie wyglądało w praktyce, postanowiłem zrobić inspekcję na własną rękę.

Stosując wielokrotnie wypróbowaną metodę, dosiadłem wiernego Paekarda i pomknąłem wspaniałą autostradą podstołeczną, pięknie wybrukowaną dobrymi chęciami.

Po godzinnej jeździe przybyłem do prastarego grodu Grajdołka i zatrzymałem się przed gmachem starostwa i jak duch wśliźnąłem się do środka. — Podszedłem do pierwszego z brzegu okienka.

— Chciałbym...

— Pokój numer siódmy! — przerwała mi sympatyczna urzędniczka.

Udałem się do pokoju — numer siódmy.

Długi, bardzo długi sznur ludzi.

Za biurkiem miły, czerstwy jegomość o różowych, uśmiechniętych policzkach.

Bez śladu zniecierpliwienia wysłuchuje skargi i prośby interesantów. Z niewystożoną łagodnością i uprzejmością udziela odpowiedzi, wyjaśnia, doradza...

— Przed rokiem złożyłem podanie o koncesję — skarży się ktoś. — Dotąd nie dostałem odpowiedzi...

— Wszystko załatwimy.

— Wyznaczono mi podatek od psa. Ja wcale nie mam psa! — piorunuje dama.

— Wyjaśnimy tę sprawę. Może pani być jak najlepszej myśli.

— Od trzech miesięcy staram się o paszport i nic!

— Załatwimy w ciągu najbliższych dwóch dni. Wszystko jest na dobrej drodze.

Jedni wchodzą, drudzy wychodzą, płyną żale, zapytania, skargi. Miły, uśmiechnięty urzędnik jest niezmeżony. Monotonnym nieco głosem udziela odpowiedzi, jednakowo uprzejmy i grzeczny dla wszystkich.

Idealny urzędnik!

Nagle w moim mózgu zrodziło się fantastyczne podejrzenie.

Podszedłem do biurka i powiedziałem z zatroskaną miną:

— Aleksander Macedoński był wielkim człowiekiem!

— Wszystko sprawdzimy! — odparł z uj-

Na temat podróży inspekcyjnych pana premiera.

Rys. J. Zaruba, Warszawa

„Na wysokiej cyrli,
Cosik sie tam cyrni,
Oj, cy dziewczyna moja,
Cy auto Stawoja!”...

Historja się powtarza.

Przed nową wyprawą na Moskwę.

Rys. M. Brandel, Lwów

NapoLEON BLUM...

mującym uśmiechem idealny urzędnik. — Jeszcze nie straconego!

— Złapał kozak Tatarzyna — dodałem — a Tatarzyna za łeb trzyma!

— Proszę się nie przejmować tem! — brzmiała spokojna rzeczowa odpowiedź. — Zaraz się to załatwi!

Tak, miałem rację!

Idealny urzędnik był głuchy!

Mecenas Wacuś.

Z kosza redakcyjnego.

Strajki szerzą się we Francji zastraszająco. Ostatnio projektowany jest strajk strajkujących pracowników... i, oczywiście, powrót do pracy.

Hasło Ligi Narodów: „Szukasz szczęścia? Wystąp na chwilę!”

Kraków jest miastem prawdziwie bojo-
wem: dał Polsce Boya, ma od czasu do cza-

su przeboje, a stale... wyboje. Aby mógł konkurować z Ameryką, potrzebni mu są jeszcze... cowboje.

Motoryzacja linii autobusowych postępuje pełną parą naprzód. Nawet urzędnicy, udzielający koncesji, mają swe samo-dochody.

Prem. Goering mianował prezydenta senatu gdańskiego Greisera wielkim łowczym... dewiz polskich.

— No, nareszcie zobaczyłem pana Twardowskiego.

— W kinie?

— Nie — w sądzie!

— Jakże tam „Feniks”?

— Fe...

— A co z ubezpieczonymi?

— ...Niks!

Jak się dowiadujemy, w roku przyszłym Lajkonik ma być zmotoryzowany. Zamiast Lajkonika — będzie Laj-auto.

Refleksje maturyczne

Bibuly zielone... i oczy strwożone...
szukają i znaleźć nie mogą...

Czas sunie w tej sali powoli wciąż dalej —
od kogo odpisać? od kogo?!

A potem przed ciałem dostojnym tak Ciałem
nadhodzi znów ustny egzamin —
delikwent spocony, zziębnięty, speszony,
wylękły (do rytmu:) jak bramin...

Los snuje swe nici: czy chwyci — nie chwyci?
czy dobrze — czy może znów dwóją?
czy Ciało pozwoli dojrzawać powoli
i da się raz jeszcze pobujać?

Cóż... nicość i małość ta cała dojrzałość,
gdy przecież niejeden na przedzie
dygnitarz ponury, też nie ma matury —
a dobrze mu, dobrze się wiecie...

WITEK.

BOGDAN BRZEZIŃSKI

MATURA

— A więc panowie powiadacie, że Chrupczalkę Teofila należy ściąć? — powiedział dyrektor gimnazjum i opuszczył głowę na piersi.

— To bardzo przykre, — zabrał z półki ciszy profesor fizyki — ale trzeba! Oto, co ten chłopak napisał, jako rozwiązanie zadania naturalnego z fizyki! Tekst brzmi: *Ciało zsuwa się po równi pochylej, o kącie nachylenia 30 stopni, z szybkością początkową 40 cm. na sekundę. Droga ciała trwała trzy minuty. Jaka jest długość równi?* I wicie panowie, co on napisał?? Napisał tak: *C j a ł o*, czyli nieboszyk, mógłby się zsuwać po równi chyba tylko w domu warjatorów! Wołec tego przechodzę nad tem do porządku rannego. Bo istotnie matura odbywała się rano.

— Tak... — westchnął dyrektor. — A jednak Chrupczalka Teofil jest synem biednej wdowy... To przykre.

— Istotnie, — wtrącił profesor polskiego — ale co też ten cymbał napisał w wypracowaniu naturalnym z polskiego! Proszę posłuchać. Temat był: „Stosunek Słowackiego do Mickiewicza” Ładny temat, prawda? Jakże rozległe horyzonty do parania się z tym... z piórem! A ten chłopiec napisał tylko: *Stosunek Słowackiego do Mickiewicza* możnaby jedynie określić popularnym, a brzydkim terminem erotycznym. Inaczej mówiąc: miał go za nic. Zwłaszcza okazuje się to w utworze Słowackiego pod tytułem: BENIOWICZ, w którym Słowacki pyta Mickiewicza: *Komu ty jedziesz bujać? Księżycowi?* Pod koniec jednak utworu, dla przyzwoitości, powiada, że on i Mickiewicz, to dwa bogi stojące na dwóch krańcach ulicy. Co panowie na to?

— Taak... — smutnie pokiwał głową dyrektor. — Ale to przykre, że Chrupczalka Teofil ma matkę, wdowę...

— Hm, istotnie — mruknął profesor matematyki — ale swoją drogą to jest kapitalny bałwan! Oto, co napisał w zadaniu z matematyki... Tekst brzmiał: „*Trzech robotników kopie dół, długości 6 metrów, szerokości 4 metry i głębokości 5 metrów. Pierwszy pobiera 25 groszy za godzinę pracy i kopie 3 metry sześciennie na godzinę, drugi zarabia 24 grosze za godzinę pracy i potrafi wykopać tylko 4 metry na godzinę, a trzeci, zarabiając 32 grosze na godzinę, kopie aż 6 metrów kubicznych na godzinę. Ile zarobi każdy z nich i jak prędko wykopią ten dół?* I cóż napisał nasz Chrupczalka Teofil? „Robotnicy mieli zapewne umowę zbiorową, więc zarobki ich były identyczne, a po drugie — żaden szanujący się robotnik nie pracowałby za 25 groszy na godzinę. Zadanie jest więc nierealne!”

— Haaa! — jęknął dyrektor i podrapał się za litościwym uchem. — A jednak to straszne, że Chrupczalka Teofil jest jedynym synem biednej wdowy!...

Profesorowie westchnęli.

— Jeszcze ja muszę dodać, co ten chłopaczysko napisał z historii! — rzekł cicho profesor historii Wieczko-Wiekowski. — Był taki temat: *Znaczenie Chrobrego w naszej historii*. Temat piękny i budujący! I cóż nam napisał ten Teofil! Oto jego wypracowanie: „*Za czasów Chrobrego Polakom żyło się bardzo przyjemnie, zwłaszcza uczniom, bo historia Polski była bardzo krótka i obejmowała tylko dzieje pogańskie, Mieszka I i Chrobrego. Chrobry dążył do zgody z Niemcami, był więc, rzecz można, ówczesnym Beckiem w tym wielowiekowym meczu z naszymi zachodnimi sąsiadami. Był również ówczesnym Sławojem, gdyż on to wprowadził pierwsze łaźnie, zwane „łaźniami Chrobrego”. Ciekawe tylko, dlaczego nie pociągnięto go do odpowiedzialności, chociaż nosił „mieczyk Chrobrego”, zwany Szczerbcem”.*

Profesorowie siedzieli z głowami opuszczonymi na półkoszulki.

Wreszcie odezwał się dyrektor:

— A jednakowoż ona ma matkę wdowę... Serca nie mam go ściąć, a nie ścić go — nie można! Co począć, co począć?? Panowie, udźcie! Panie Skoczek — zwrócił się do profesora ćwiczeń cielesnych — pan mnie prosił o podwyżkę. Jak pan oś wykombinuje w tem ciężkim położeniu, to dam panu podwyżkę!

Profesor Skoczek podniósł się, skłonił się nisko i wyszedł.

Przez pół godziny trwała cisza, przerywana tylko westchnieniami.

Wtem otworzyły się drzwi i wszedł profesor Skoczek. Twarz miał zrezygnowaną, ale dość pogodną.

— Panie dyrektorze! — rzekł — Chrupczalkę Teofila możemy ściąć! Jego matka za miesiąc nie będzie wdową. Przed chwilą oświadczyłem się o jej rękę i zostałem przyjęty!...

Dyrektor zerwał się i chwycił profesora Skoczka w objęcia

— Kamień żółciowy zjął mi pan z serca!!! Tak, teraz możemy ściąć Chrupczalkę Teofila!!

Ach, ta matura!

Rys. J. Zaruba, Warszawa

— Przykro mi, ale nie mogę ci dać żadnej posady — wszystkie wyższe stanowiska są już obsadzone, a na stanowiska niższe wymagana jest jednak matura!...

Matura w przyszłości.

Rys. Wik, Warszawa

— A teraz uroczą kandydatka, może raczy nas łaskawie poinformować, w którym roku urodził się Kazimierz Wielki?

— Panie profesorze, proszę zaglądać do encyklopedji, gdyż nie chciałabym pana profesora w błąd wprowadzać!

RÓŻNE RÓŻNOŚCI.

— Nie uchodził! — cieszył się lekarz, zatamowawszy krew rannemu.

— Ależ leje! — mruknął bankier, otrzymawszy czek na milion leji rumuńskich.

— To mi nie jest na rękę! — rzekłem, kupując parę skarpetek.

— Spisałem się ładnie! — szepnął urzędnik, zapisując swoje nazwisko w czasie spisu ludności.

— Dobrze mi idzie! — radował się maszynista, osiagając na swej lokomotywie 120 kilometrów na godzinę.

— Na bezrybiu i rak ryba! — rzekł doktor, lecząc chorego na raka.

— Rozwzględem to sobie! — cieszył się subjekt, rozważyszy worek cukru na kilowe paczki.

Bogdan.

ZAPOMINALSKI.

Znakomity profesor wydziału medycznego U. J. P., doktor L... słynie z dowcipu.

Egzaminując ostatnio dość słabo przygotowanego studenta G., zadał mu zdradzieckie pytanie:

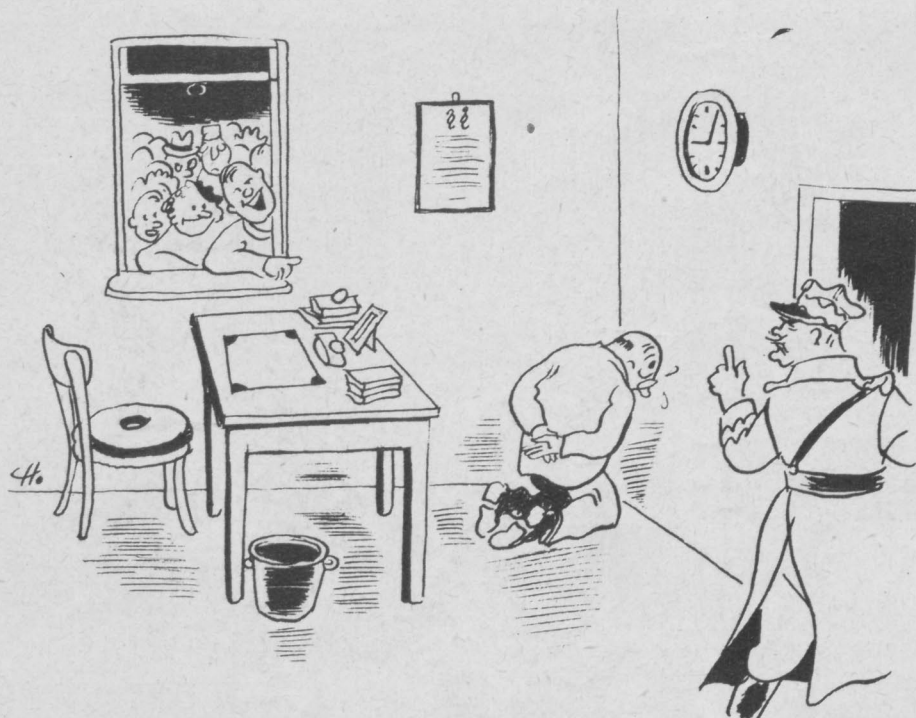
— Jakie są przyczyny raka?

(Jak wiadomo, zagadnienie to nie zostało dotąd wyświetlone przez naukę).

— Hm... Przyczyny raka?... — wyjąkał student — Wie.. wiedziałem, panie profesorze, ale zapomniałem!

— A to wielka szkoda — odparł profesor — był pan jedynym na świecie człowiekiem, który wiedział, jakie są przyczyny raka i... zapomniał pan! (t).

Na inspekcji.

Premier Składkowski: — Oto kara za spóźnienie się do biura!...

Z fali, co nie wraca.

Podsluchana rozmowa w „Parku Stryjskim“ przez oddział II. „Wróble na Dachy“.

Untenbaum: — Kogo ja widzę? Kogo? Już się wróciło z „Dni Krakowa“?

Aprikosenkranz: — Wróciło się. Wróciło mi się. Nieświeża krakowska kiełbasa.

U: — Uj! — co tam jeszcze było?

A: — Lajkonik, zabytki...

U: — Wim, Wawel, brama Florjańska...

A: — Obita deskami!

U: — Dlaczego?

A: — Pan się pyta — żeby jej nie dali uroków.

U: — A wikałówka?

A: — Odłonięta od a do z.

U: — Rozumiem. Co jeszcze?

A: — Wesołe miasteczko i karczma z panem Twardowskim.

U: — Z Twardowskim Już go uwolnili?

A: — Nie — siedzi na dachu — djabli go wezmą. Pan nie znasz tej historii?

U: — Już wim. Czytało się Mickiewicza — czytało. Co poza tem?

A: — Oświetlenie — reflektory na Ratusz, na Sukiennice...

U: — Na Sukiennice? POCO?

A: — Żeby łatwiej trafić — jak się komu spieszy!

U: — Popatrz pan. Takie wygodny.

A: — Cudowne oświetlenie sadzawki na plantach, fioletowe, zielone, czerwone...

U: — Czerwone? W Krakowie — aż się wierzyć nie chce!

A: — Owszem czerwone — przenieśli z Karmelickiej.

U: — A jak tam restauracje, lokale?

A: — Owszem, do wynajęcia

U: — Takie wspaniałe?

A: — Nie — takie puste.

U: — Ktoby pomyślał, na taki zjazd!

A: — Zjazd był, zjechali mi portmonetkę.

U: — Wezwał pan policjanta?

A: — Wezwałem — spisał protokół.

U: — A złodziej?

A: — Złodziej uciekł.

U: — W międzyczasie.

A: — Nie — w taksówce.

U: — Uj! Nieszczęście. A co w polityce?

A: — Panie U. — pan źle skończysz, pan wiesz, że o tych sprawach ani be — ani me! I tak nas już wykończyli.

U: — Szkoda, że nas, a nie Dyrekcję kolejową w Chełmie.

A: — Pan jesteś recydywista — ja sobie psuję opinie, stojąc z panem.

U: — Dowidzenia! Idę na patrol...

A: — Znowu pan zaczynasz?

U: — Idę na patrol do parku, zobaczyć czy Malwina siedzi z Cytrynem, czy Cytryn z Malwiną.

M. Komar.

Pan premier podróżuje!

Pan premier jest niezmordowany. — Z inspekcji jedzie na inspekcję. Raz jest w województwie pomorskim, raz we lwowskim, raz w krakowskim... Bez chwili przerwy daje upust wrodzonej żyłce podróżniczej. Gdy zajeżdża do upatrzonego starostwa, też nie wypoczywa, tylko zjeżdża urzędników:

— Dlaczego się pan spóźnił?

— Melduję posłusznie panie premierze, że wojsko szło i musiałem zaczekać!

— Żołnierze panu przeszkadzają!... — o-burzył się premier. — Nie, to niestychane...

Biedny urzędnik zamilkł ze strachu.

— A pan czemu się spóźnił? — pyta premier drugiego.

— Zegarek mi się zepsuł.

— Znamy się na takich wykrętach!... Przyślę komisję, która zbada pański zegarek i poczyni odpowiednie dochodzenia.

— Pan dlaczego spóźnił się o całe dwie minuty?? — pyta trzeciego.

— Na tramwaj czekałem panie premierze. Tramwaj się spóźnił...

— Komisja to zbada i pociągnie pana albo tramwaj do odpowiedzialności. Ja was nauczę punktualności!

Po chwili pan premier wpadł do innego starostwa:

— Proszę mnie natychmiast zaprowadzić do ustępu! — rozkazał.

Naprędcie ustawiono szpaler i starosta zaprowadził premiera aż pod same drzwi. Nad drzwiami widniał napis: „Witaj“. Widocznie spodziewano się wizyty premiera.

Coś jednak musiało się generałowi nie podobać, bo zapowiedział tylko przybycie komisji ministerjalnej i pojechał dalej.

Jedził pan premier po całym kraju bez wytchnienia. Nie darował ani jednemu miasteczku... Tam, gdzie przejeżdżała jego limuzyna, tam już trawa nie porośla. Żony starostów straszły nim dzieci. W ślad za premierem jeździły komisje i robiły dochodzenia.

Z końcem bieżącego roku ogłoszono statystykę. Bezrobocie wśród pracowników umysłowych na prowincji zwiększyło się o tysiąc osób!

Napisał Felix.

Dawniej...

— Bo jak matury nie zdasz, to pójdziesz do szewca!...

dziś...

...a maturę pan ma?

Rys. P. Haar, Kraków.

EGZAMIN JASNOWIDZA.

Z „Dni Krakowa”.

Rys. A. Wasilewski, Kraków

Rano pan Boczek spytał swego buchaltera:
— A cóż to kochany pan taki dzisiaj smutny?

Buchalter zatarł ręce. Po tem zatarciu szepnął:

— A bo widzi pan, panie szefie, strasznie jestem ciekaw, czy jasnowidz zda egzamin...

— Jakto? Nic nie rozumiem!

— Widzi pan, panie szefie, w dzienniku „Ostatni Krzyk” jest rubryka Janusza Bohuna, odgadywacza snów... Gdy coś ciekawego wyśni się komuś, to opisuje ten sen w liście do Bohuna i ten potem na łamach pisma odpowiada mu. I właśnie mnie śniło się, że jadłem gorzkie wiśnie pod trzynastoma sosnami... Tak sobie siedziałem na ławeczce pod temi sosnami i jadłem wiśnie... Opisałem to jasnowidzowi i po trzech dniach miałem odpowiedź: „Sen pański oznacza, że najbliższego trzynastego — szef pana zwymyśla... A dziś, panie szefie, akurat jest trzynasty...”

Pan Boczek poklepał buchaltera po plecach.

— No, no, panie Pieskiewicz, dlaczego miałbym zwymyślać? Wręcz przeciwnie, pan jest bardzo dobrym pracownikiem... Ma pan najlepszy dowód, że te zabobony, to bzdury! Buchalter uśmiechnął się gorzko.

— Akurat! Jestem pewny, że pan mnie dziś zwymyśla! To jest genialny jasnowidz! Mojemu bratu stryjecznemu przepowiedział nieszczęście i rzeczywiście — ożenił się!

Pan Boczek uśmiechnął się.

— A jednak tu pan przekona się, że i jasnowidz czasem się myli! Przecież panu wcale nie wymyślam, a przeciwnie, chwalebna, słyszy pan: chwałę pana!

— Ee, to w tej chwili, a za chwilę pan szef mnie zwymyśla...

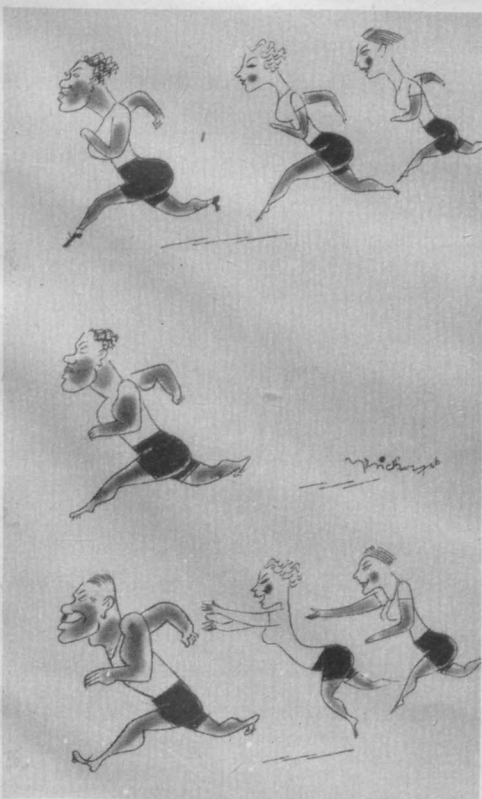
— Panie Pieskiewicz! Skoro mówię, że nie zwymyślam, to nie zwymyślam! Nawet

Beczka śmiechu w „wesołym miasteczku“!...

Wzorem Koubkowej.

Rys. J. Bickels, Lwów

Karjera lekkoatletki...

panu nie wypada upierać się przy swoim! Chwałę pana!

— Dziękuję bardzo, ale ten Bohun nigdy się nie myli!

— Do diabła... To jest — tego. Sen mara, Bóg wiara, panie Pieskiewicz! Raz ten pański jasnowidz się pomylił i kwita. Chwałę pana!

— Bardzo jestem wdzięczny, ale wiem, że za chwilę...

Pan Boczek wyrznął pięścią w biurko.

— Do jasnej cholery, czy pan nie słyszy, że chwałę pana?? Chwałę pa-na!!! Czy słyszysz, idjoto jeden, że wcale panu nie wymyślam, a przeciwnie, bałwanie, chwałę pana??!!

Buchalter uśmiechnął się promiennie.

— Panie szefie! — zawołał. — Jasnowidz zdał egzamin!! Przecież pan mnie przed chwilą zwymyśla!!!

Pan Boczek odsapnął.

— O do diabła! A rzeczywiście... To jest jednak genjusz, ten pański jasnowidz!!

ZIŃSKI.

BEZINTERESOWNY.

— Więc pan prosi o rękę mojej córki. Znaczam, że ona nie ma posagu.

— Nic nie szkodzi, ona sama jest warta dla mnie tysiące.

— Doskonale — a czym pan się trudni?

— Mam muzeum okropności.

ZAWSZE COŚ!

Na Plantach siedzą na ławeczce dwaj emeryci.

— Co nam zostało z tych lat?... — nuci smętnie jeden.

— „Dni Krakowa” — odpowiada drugi.

MARZENIE.

Między Lwowem a Krakowem, do przedziału drugiej klasy wsiada młoda i elegancka dama z małym pieskiem. Zajmuje miejsce i umieszcza pieska na kolanach. Tej scenie przygląda się siedzący naprzeciw młodzian. Po chwili młodzian wzdycha i rzecze w te słowa:

— Temu piesczkowi jest dobrze tak siedzieć na kolanach swej pani... jakże mu zazdroścę!

— Niema czego, właśnie jadę z nim do Krakowa, gdzie mu weterynarz ma uciąć ogon!

S.

Tempora mutantur.

Rys. P. Haar, Kraków.

Zjazd koleżeński za 30 lat...

Z „Dni Krakowa”.

Rys. Charlie, Kraków

Nowoczesny turniej rycerski na Wawelu... w rękawiczkach!..

„WRÓBLE NA DACHU”, TYGODNIK SATYRYCZNO-HUMORYSTYCZNY, WYCHODZI W KAŻDĄ NIEDZIELĘ W WARSZAWIE I KRAKOWIE.
PRENUMERATA KWARTALNA 3 ZŁ. 50 GR.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, ULICA WIELOPOLE 1. TELEFONY: 150-60 do 150-66. — WARSZAWA, KRAK. PRZEDMIEŚCIE 9.
TELEFONY: 551-90, 551-91, 551-92. NUMER KONTA W P. K. O. W KRAKOWIE 411.000.

KIEROWNIK ARTYSTYCZNY I REDAKTOR ODPOWIEDZIALNY: ANTONI WASILEWSKI, WYDAWCA: SPÓŁKA WYDAWNICZA „KURIER”.
ZAKŁADY GRAFICZNE „ILUSTROWANEGO KURIERA CODZIENNEGO” POD ZARZĄDEM FELIKSA KORCZYŃSKIEGO W KRAKOWIE R. 1936.

U: — W międzyczasie.